

El mètode paranoicocrític

Dilluns era fàcil caure en el parany de fer algun joc de paraules suat en què es trenessin els conceptes surrealista i Figueres. Hauria estat una mala contribució al bon gust, penso jo. Surrealisme és deliri però també és genialitat, i la plantada de l'oposició de dilluns tenia molt de delirant, tot i que segurament poc de genial. La posada en escena dels grups d'esquerra va servir per expressar una indignació creixent dels incapaços de lligar una majoria sent més que l'altre bàndol. Incapaços i alhora maldestres. Talossos explicant-se. Sabien què volien fer i per què ho volien fer, però no van saber com explicar-ho adequadament. Dilluns la política figuerenca es va capbussar en la paranoia, aquella situació mental que Dalí considerava interessant per a la creació i que li servia per percebre enllaços entre objectes que racionalment no semblaven estar connectats. Es tractava del mètode paranoicocrític, allò que ell descrivia com un mètode espontani de coneixement irracional basat en l'objectivitat crítica i sistemàtica de les associacions i les interpretacions de fenòmens delirants. I fins aquí la meva penjada, que té l'únic objectiu d'esquivar el concepte surrealista i respectar la sacrosanta personalitat de Dalí, geni a qui m'estranyaria que li fes cap gràcia una posada en escena tan previsible, faltada de gràcia i carrinclona. Una definició que em serveix tant per a la celebració de la renúncia com per a la plantada de la majoria, que no n'és i no n'exerceix i que va desapropiar una gran oportunitat d'explicar-se.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 07-11-2018, Pàgina 22

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1498140-el-metode-paranoicocritic.html>